

[H. C. Hansen.]

skatten, mellem hvad regeringen foreslår, og hvad vi er nået frem til. Jeg vil gerne henvise ærede medlemmer her i tinget til betænkningens oplysninger herom, men måske må jeg lige illustrere det med et par enkelte eksempler. En forsøger uden børn i købstæderne med en skattepligtig indkomst eller en ansat indkomst — hvad man nu skal kalde det — på 4 000 kr., får efter regeringens forslag en lettelse på 14 kr., medens han efter vort forslag får 46 kr. En indtægt på 5 000 kr. lettes efter regeringens forslag med 15 kr., efter vort forslag med 67 kr. En indtægt på 6 000 kr. lettes efter regeringens forslag med 20 kr., efter vort forslag med 60 kr. En indtægt på 7 000 kr. lettes efter regeringens forslag med 44 kr., efter vort med 72. Hvis vi tager ikke-forsørgere, er lettelsen for en 3 000 kr.s ansat indkomst efter regeringens forslag 7 kr., efter vort 35 kr., for en 4 000 kr.s ansat indkomst 10 kr. efter regeringens forslag, 49 kr. efter vort, for 5 000 kr. er det henholdsvis 10 kr. og 48 kr., for 6 000 kr. er det 16 kr. og 50 kr., for 7 000 kr. giver regeringen 39 kr., vi giver 64. Denne forskel er naturlig, når man tager det øgede beløb i betragtning, som vi for vort vedkommende, efter hvad jeg tidligere har sagt, anser det for forsvarligt og rigtigt at anvende. Jeg har gerne villet nævne disse eksempler.

Jeg vil gerne tilføje, at i vore overvejelser og bedømmelse har det spillet ind, at vi har måttet anslå, at virkningen af den delvise ophævelse af tilskuddene til brød og mælk, som regeringen her foreslår, er ganske betydelig for de enkelte personer. Gennemsnitsforbruget af rugmel pr. indbygger om året er efter Statistisk Årbog 44 kg, som man vist roligt kan anslå til 50 kg rugbrød. Det betyder en stigning på 10 kr. Gennemsnitsforbruget af mælk er 170 l, d. v. s. en stigning på 10 kr. 20 øre. Efter Statistisk Årbogs gennemsnitsberegninger kommer vi altså til en udgiftsstigning pr. person på godt og vel 20 kr. om året. Jeg tror meget vel, at man kan komme til et lavere tal, hvis man anvender pristalsfamiliens forbrug; de tal, jeg her har nævnt, er altså de gennemsnitstal, som fremgår af Statistisk Årbog. Jeg vil endda vove den påstand, at for de lavere indkomstgrupper er udgiften måske større, da de er mest brødspisende og derfor mindst dækket gennem de forslag, regeringen har fremsat.

Jeg har gerne til indledning villet stille vore hovedbetragtninger op. Jeg vil i det efterfølgende gå noget nærmere ind på de forhandlinger, som har været ført, på de spørgsmål, som nu foreligger her til tingets behandling, og på den polemik, der er ført imod socialdemokratiet, ikke blot fra regeringspressens, men også i vid udstrækning fra den radikale presses side i den senere tid.

Må jeg først sige, at jeg tror, man sjældent har været stillet overfor så forvirrede forhandlinger som dem, der er gået forud for drøftelserne her i tinget i dag. Først gennemførte, for at citere et regeringen velgindret blad, „den snilde Erik“ forliget med de radikale. Billigt var det ikke, men hvad skidt, et forlig skulle man jo have, når man ikke ville acceptere socialdemokratiets synspunkter. Så fremsatte vi vort forslag, det forslag jeg har nævnt, idet vor hovedbetragtning var, at man kunne anvende 50 mill. kr. udover, hvad regeringen med sin tilskudsordnings ophævelse mente at kunne tilvejebringe. Da vi havde fremsat dette forslag fredag eftermiddag, var den højtærede finansminister meget ivrig efter forhandlinger. Jeg tror ikke, jeg røber nogen altfor stor hemmelighed, når jeg siger, at den højtærede finansminister faktisk var ved at blive vred på mig, hvad jeg var ked af, fordi jeg ikke allerede samme aften kunne tage forhandlinger, og det var faktisk kedeligt, at jeg ikke kunne møde finansministeren, men jeg var ude af stand til det. Der blev da omgående ansat møde til næste dag, lørdag morgen kl. halv ni; der skulle arbejdes fra morgenstunden. Den højtærede finansministers vrede overfor mig gik altså over, vi skulle holde møde næste morgen, men det gik også over! Der blev ikke noget møde før tirsdag eftermiddag. Udvalget holdt intet møde fra fredag eftermiddag til tirsdag eftermiddag, og jeg ønsker også her ganske klart at sige, at på intet tidspunkt mellem fredag eftermiddag og mødet i udvalget tirsdag eftermiddag fandt der fra regeringen eller regeringspartierne nogen som helst henvendelse til socialdemokratiet sted. Man førte sine forhandlinger med retsforbundet, og jeg går ud fra med de radikale, i mellemtiden som private underhåndshandlinger med det resultat, som vi kender.

Tirsdag eftermiddag fik vi møde, og i